

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК УПОВНОВАЖЕНИЙ ОРГАН У СФЕРІ
ЗАХИСТУ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Міськов Р. – магістрант, гр. ПРзmvн-11

Науковий керівник - к.ю.н. Поджаренко К.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Сучасну систему державних органів, здійснюючих протидію правопорушенням та злочинам, що вчиняються у сфері інтелектуальної власності утворює низка органів, особливе місце з яких посідає Державна служба з інтелектуальної власності (надалі - ДСІВ).

Кабінет Міністрів України свого часу підписав Угоду про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності [1]. Відповідно до даної Угоди створена Міждержавна рада з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності з метою координації спільної діяльності держав-учасниць Угоди з удосконалення міждержавної системи охорони й захисту інтелектуальної власності, протидії правопорушенням у сфері інтелектуальної власності.

Постановою Кабінету Міністрів України «Деякі питання виконання Угоди про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності» визначені ДСІВ, Міністерство внутрішніх справ, Міністерство культури, Антимонопольний комітет, Державна митна служба (сьогодні Державна фіскальна служба України) як уповноважені (компетентні) органи, що відповідальні за виконання Угоди [2].

Центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра економічного розвитку і торгівлі і який реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності є ДСІВ, повноваження якої визначені Постановою Кабінету Міністрів України [3].

Основними завданнями якої є:

1) реалізація державної політики у сфері інтелектуальної власності;

2) внесення на розгляд Міністра економічного розвитку і торгівлі пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сфері інтелектуальної власності.

ДСІВ відповідно до покладених на неї завдань:

1) узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до її компетенції, розробляє пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів;

2) організовує в установленому порядку проведення експертизи заявок на об'єкти права інтелектуальної власності, видає патенти/свідоцтва на об'єкти права інтелектуальної власності;

3) здійснює державну реєстрацію об'єктів права інтелектуальної власності, проводить реєстрацію договорів про передачу прав на об'єкти права інтелектуальної власності, що охороняються на території України, ліцензійних договорів;

4) визначає уповноважені заклади для проведення експертизи заявок на об'єкти права інтелектуальної власності та доручає їм проведення такої експертизи;

5) веде державні реєстри об'єктів права інтелектуальної власності;

6) аналізує стан застосування і дотримання національного законодавства і міжнародних договорів у сфері авторського права і суміжних прав;

7) здійснює міжнародне співробітництво у сфері інтелектуальної власності і представляє інтереси України в зазначеній сфері;

8) організовує інформаційну та видавничу діяльність у сфері інтелектуальної власності;

9) організовує роботу з підготовки та перепідготовки спеціалістів з питань інтелектуальної власності;

10) видає офіційні бюлетені з питань інтелектуальної власності;

11) вивчає, узагальнює та аналізує досвід зарубіжних країн, а також практику застосування законодавства України у сфері інтелектуальної власності;

12) забезпечує ведення обліку організацій колективного управління, визначає уповноважені організації колективного управління, здійснює нагляд за їх діяльністю;

13) організовує розробку нормативів і таблиць щодо розміру мінімальної винагороди і її розподілу між авторами та іншими суб'єктами авторського права і (або) суміжних прав, подає їх для затвердження в установленому порядку;

14) здійснює заходи, пов'язані із забезпеченням відтворювачів, імпортерів та експортерів примірників, що містять об'єкти права інтелектуальної власності і суміжних прав, контрольними марками, та ведення Єдиного реєстру одержувачів контрольних марок;

15) здійснює ліцензування виробництва дисків для лазерних систем зчитування, матриць;

16) забезпечує присвоєння спеціальних ідентифікаційних кодів, що підлягають нанесенню на диски для лазерних систем зчитування, матриці;

17) здійснює державний нагляд (контроль) за дотриманням суб'єктами господарювання вимог законодавства про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних);

18) надає адміністративні послуги у сфері інтелектуальної власності;

19) здійснює управління об'єктами державної власності, що належать до сфери управління ДСІВ;

20) організовує розгляд звернень громадян з питань, пов'язаних з діяльністю ДСІВ, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери її управління;

21) здійснює інші повноваження, визначені законом [3].

Отже, саме ДСІВ здійснює державний контроль за дотриманням суб'єктами господарювання незалежно від форм власності вимог законодавства у сфері інтелектуальної власності, зокрема, авторського права, але органом, який безпосередньо протидіє злочинним порушенням права інтелектуальної власності є Національна поліція України.

Слід звернути увагу, що у структурі Національної поліції України утворені Департаменти захисту

економіки та Департамент кіберполіції, напрямами роботи яких є протидія злочинам у сфері інтелектуальної власності, а саме запобігання та викриття фактів незаконного тиражування і розповсюдження контрафактної продукції, неліцензійного комп'ютерного програмного забезпечення, а також виробництва і розповсюдження фальсифікованої продукції з незаконним використанням товарних знаків відомчих вітчизняних та зарубіжних виробників.

Література

1. Угода про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності : Міжнародний документ від 19.11.2010 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.

2. Деякі питання виконання Угоди про співробітництво у сфері правової охорони й захисту інтелектуальної власності та створення Міждержавної ради з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності : Постанова КМУ від 23 травня 2012 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.

3. Про затвердження Положення про Державну службу інтелектуальної власності України : Постанова КМУ від 19.11.2014 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.

УДК 349.412

ГАРАНТІЇ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ

Поштар Д. – магістрант, гр. ПРзмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Скірський І.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

В юридичній літературі розрізняються загальні та юридичні гарантії. До загальних гарантії відносяться політичні, економічні, соціальні та духовні (культурні), які охоплюють усю сукупність об'єктивних і суб'єктивних факторів, спрямованих на практичне здійснення прав і свобод громадян, на усунення можливих причин і перешкод щодо їх неповного або неналежного здійснення, на захист прав від порушень. Юридичні (спеціальні) гарантії охоплюють усі правові засоби і способи, за допомогою яких реалізуються, охороняються, захищаються права і свободи громадян, усуваються порушення прав і свобод, поновлюються порушені права.

В цілому, юридичні гарантії прав і свобод людини і громадянина - це встановлена Конституцією та законами України система державно-правових засобів, що забезпечують процес реалізації, охорони і захисту їх прав і свобод.

Головним принципом побудови системи юридичних гарантії прав людини і громадянина є охорона і захист прав, свобод та законних інтересів всіма не забороненими законом способами, в свою чергу, засоби, які спрямовані на охорону та захист прав, одночасно виступають і гарантією їх ефективної реалізації. А тому поділ юридичних гарантії за різними критеріями можна розглядати як умовний.

Гарантії захисту прав на землю мають безпосередньо конституційну основу. Так, стаття 3 Конституції України проголошує, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність. В Конституції України закріплено положення, згідно з яким держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання [1, Ст. 3].

Особливе значення має стаття 14 Конституції України, яка передбачає, що земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. При цьому право власності на землю гарантується. Воно набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою включно відповідно до Закону [1, Ст. 14].

Зазначені положення Конституції України безпосередньо втілені у земельному законодавстві. У земельному законодавстві термін «гарантія» застосовується щодо забезпечення правна володіння, користування та розпорядження землею всіх без винятку суб'єктів, які є учасниками земельних правовідносин.

Юридичні гарантії прав на землю, що передбачені у Земельному кодексі України, засновані на конституційних нормах [2].

Такою нормою є ст. 13 Конституції України за якою, зокрема кожний громадян має право користуватися природними об'єктами права власності народу відповідно до закону. Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальну спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом [1, Ст. 13].

Конституцією України встановлено, що земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави, об'єктом права власності Українського народу. Від імені українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією. Кожний громадянин має право користуватися визначеними природними об'єктами права власності народу відповідно до закону [1].

Проте, земля та інші об'єкти природного походження в строго економічному та правовому розумінні не є майном, у зв'язку з чим вони в